

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2010/0022 van 17 augustus 2010
in de zaak 2009/0063/A/3/0037

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jos ORIJ en advocaat Geert PAQUE
kantoor houdende te 3840 Borgloon, Gillebroekstraat 16

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer Tom ROOSEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 16 november 2009, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg op datum van 24 september 2009 waarbij de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alken van 1 juli 2009 houdende het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning aan te Borgloon voor het tijdelijk plaatsen van een woonunit wordt vernietigd.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 2 juni 2010.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en haar advocaat Geert PAQUE en de heer Tom Roosen die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de

bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 12 mei 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alken een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het plaatsen van een tijdelijke woonunit voor de restauratie van een geklasseerde woning*”. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te 3570 Alken, [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

Het perceel is, zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan Hasselt-Genk, gelegen in agrarisch gebied. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het perceel waarop de verzoekende partij de tijdelijke woonunit beoogt te plaatsen is gelegen binnen het bij ministerieel besluit van 2 februari 2004 geklasseerde dorpsgezicht ‘Omgeving Vakwerkhoeve’. De vakwerkhoeve die zich op het betrokken perceel bevindt en die verzoekende partij wenst te renoveren, werd als monument geklasseerd bij ministerieel besluit van 2 februari 2004.

Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 28 mei 2009 tot 26 juni 2009, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het advies van 14 mei 2009 van de gewestelijk erfgoedambtenaar is gunstig.

Het advies van 2 juni 2009 van de het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling is ongunstig. In vermeld advies wordt het volgende overwogen:

“... ”

Als voor de verbouwing zelf van deze voormalige landbouwinplanting geen advies wordt gevraagd is het niet zinvol advies te geven over kleinere tijdelijke ingrepen op dit erf.

Geklasseerd monument mag niet betekenen dat de beperkingen van de regelgeving van de zonevreemde woningen hier totaal niet meer van toepassing zouden zijn. Afwijkingen dienen strikt verantwoord op basis van noodzaak voor het behoud van waardevolle bouwsubstantie. Consequente vrijwaring van historische kwaliteit maakt toch het moeilijk om bijgebouwen tot hedendaags bruikbaar woonvolume te verbouwen. Bouwsubstantie zonder monumentwaarde zou dan als tegenprestatie kunnen afgebroken worden.

Gelieve me op de hoogte te houden van de verdere ontwikkelingen in dit dossier.

“... ”

In het verslag van 30 juni 2009 doet de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar het volgende gelden:

“... ”

2.f. beoordeling van de goede plaatselijke aanleg

De noodzaak voor het plaatsen van de woonunit voor de tijdelijke huisvesting is voldoende aangetoond in de bijgevoegde motiveringsnota van de aanvrager. Het advies van het departement landbouw kan niet bijgetreden worden daar de noodzaak van de tijdelijke huisvesting voldoende werd aangetoond en dat de voorgestelde constructie slechts voor de periode van de verbouwing en renovatie van het beschermd monument zal behouden blijven. Door de vorm en afmetingen van de voorgestelde woonunit en het betreffende perceel kan de voorgestelde constructie ter plaatse aanvaard worden. Het advies van de dienst Onroerend Erfgoed van 14.05.2009 kan wel bijgetreden worden en voorziet dat een tijdelijke plaatsing van een woonunit tot na de realisatie van de renovatie- en restauratiewerken aan de wettelijke beschermde gebouwen kan aanvaard worden. Gezien de bestaande ruimtelijke configuratie en de reeds aanwezige bebouwing wordt het bestaande straatbeeld ook niet aangetast door het plaatsen van deze tijdelijke constructie. De goede ruimtelijke ordening komt niet het gedrang.

2.g. advies en eventueel voorstel van voorwaarden

Uit de bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...

Op 1 juli 2009 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alken om voor de aanvraag een stedenbouwkundige vergunning te verlenen met dien verstande dat de woonunit zal moeten verwijderd worden vanaf het ogenblik dat de renovatie- en verbouwingswerken aan de beschermde woning zijn gerealiseerd.

Tegen vermelde beslissing tekent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed (voorheen het Agentschap RO-Vlaanderen), afdeling Limburg op 20 juli 2009 beroep aan bij de verwerende partij. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar haalt als redenen voor het beroep de volgende argumenten aan:

“ ...

- De aanvraag is strijdig met de bepalingen van het gewestplan, dat een agrarische bestemming voorziet.

Art. 195bis is niet van toepassing. Het gaat immers niet om de uitbreiding van het beschermde monument, maar over het plaatsen van een tijdelijke constructie.

De motiveringsnota van de aanvrager toont geenszins aan dat er een noodzaak bestaat om ter plaatse een tijdelijke woonst in te richten. Er is immers in 't geheel geen landbouwactiviteit aanwezig. De aangehaalde argumenten kunnen door iedere aanvrager van eender welke verbouwing ingeroepen worden.

Gezien er zelfs nog een stedenbouwkundige vergunning verleend is voor de verbouwingswerken aan het beschermde monument, is er geenszins zicht op de termijn dat de “tijdelijke” constructie in stand zal gehouden worden. Bovendien bestaat alzo het gevaar dat de tijdelijke constructie een permanent karakter kan krijgen.

...”

In zijn verslag van 3 september 2009 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in te willigen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar merkt hierbij het volgende op:

“ ...

Achter de hoeve en langs de rechter perceelsgrens is een prefab constructie van 9 meter bij 10 meter en een hoogte van 3 meter geplaatst.

De prefab constructie moet dienen als tijdelijk woonverblijf gedurende de renovatiewerken van de hoeve. Aanvrager vermeldt hiervoor geen termijn bij zijn aanvraag.

Volgens de gegevens van de gemeente is er nog geen stedenbouwkundige vergunningsaanvraag tot renoveren van de vakwerkhoeve ingediend.

Terzake de volgende opmerkingen:

Het plaatsen van een tijdelijke woonunit is niet in overeenstemming met de bepalingen van het agrarisch gebied.

Aangezien op het perceel een als monument geklasseerde hoeve is gesitueerd kan onder bepaalde voorwaarden een afwijking worden toegestaan:

- *Volgens artikel 195bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en latere wijzigingen is een afwijking van de voorschriften van een plan van aanleg mogelijk indien de aanvraag betrekking heeft op o.a. het verbouwen, het herbouwen op dezelfde plaats binnen het bestaande bouwvolume, of het uitbreiden met maximaal 20% van het bestaande volume van het monument.*

Voorliggende aanvraag voldoet er niet aan gezien het voorwerp van de aanvraag het plaatsen van een tijdelijke constructie betreft los van de hoeve.

- *Volgens de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan er afgeweken worden van stedenbouwkundige voorschriften, voor zover de betrokken handelingen gunstig worden geadviseerd vanuit het beleidsveld onroerend erfgoed (artikel 4.4.6) en indien de goede ruimtelijke ordening niet wordt verstoord (artikel 4.3.1).*

Aan de eerste voorwaarde is voldoen.

Het advies van het Agentschap R-O Limburg, Onroerend Erfgoed, d.d. 14 mei 2009 is gunstig.

Betreffende de ruimtelijke integratie van de constructie kan het volgende worden gesteld:

De constructie wordt op korte afstand van de bestaande hoeve ingeplant. Deze inplanting veroorzaakt voor de links aanpalende woning geen groter dan normaal te verwachten hinder.

De woonunit sluit architecturaal niet aan bij de hoeve maar gezien het tijdelijk karakter van de constructie (beperkt wooncomfort, verplaatsbaarheid van de constructie, ...) is een tijdelijke vergunning mogelijk (art. 4.6.1 en art. 4.6.3).

De gemeente Alken heeft een stedenbouwkundige vergunning verleend die in de tijd beperkt is namelijk dat de woonunit vanaf het ogenblik dat de renovatie- en verbouwingswerken aan de beschermde woning zijn gerealiseerd moet verwijderd worden.

De voorwaarde is echter niet eenduidig en niet toetsbaar.

De overheid kan niet om het even welke voorwaarde aan een stedenbouwkundige vergunning verbinden.

Een voorwaarde moet voldoende precies zijn en kan geen beoordelingsruimte laten aan de begunstigde van de vergunning en aan de overheid.

Inzake voorliggende aanvraag kan er geen einddatum van de vergunning worden bepaald gezien er nog geen stedenbouwkundige vergunning verleend is voor de verbouwingswerken aan het beschermd monument.

...

Met een besluit van 24 september 2009 wiligt de verwerende partij het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in en wordt de stedenbouwkundige vergunning, zoals verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alken, vernietigd.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT ANNULATIE

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het voorliggende beroep tot vernietiging van de verzoekende partij. De verwerende partij doet in dit verband het volgende gelden:

“ ...

Artikel 3 van de bestreden beslissing bepaalt zeer duidelijk op welke wijze tegen deze beslissing een beroep kan ingediend worden bij uw Raad. Hierbij wordt uitdrukkelijk de termijn voor het indienen van het beroep weergegeven, nl. binnen een vervaltermijn van dertig dagen die, wat dit geval betreft, ingaat de dag na deze van de betekening. De termijn gaat met andere woorden in de dag na deze van de betekening. De vervaldag wordt in de termijn begrepen.

De bestreden beslissing werd in casu bij brief van 25 september 2009 aangetekend verzonden aan de verzoekende partij op het correcte adres te Borgloon (zie hierna de uiteenzetting bij het eerste middel). De aangetekende zending dateert van 1 oktober 2009 zoals blijkt uit het als inventarisstuk 14 meegezonden borderel waarop de diensten van de Post de poststempel met deze datum aanbrachten.

De aangetekende zending werd evenwel niet afgehaald door de verzoekende partij en de envelop keerde ongeopend terug naar de diensten van het provinciebestuur.

Uit de door de post op deze envelop aangebrachte stickers en vermelding kan worden afgeleid dat de brief waar de verzoekende partij inmiddels haar adres heeft – ons college was hier evenwel niet van op de hoogte (zie uiteenzetting bij het eerste middel) – en aldaar werd aangeboden op 7 oktober 2009.

Deze aanbieding op 7 oktober 2009 – datum die onbetwistbaar is en die geldt als aanbieding van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij (zie eveneens uiteenzetting bij het eerste middel) – doet de termijn voor het indienen van het beroep bij uw Raad lopen.

De vervaltermijn van 30 dagen voor het indienen van het beroep bij uw Raad is dus gestart op 8 oktober 2009.

Rekening houdend hiermee was vrijdag 6 november 2009 de laatste nuttige dag om een verzoekschrift aangetekend te verzenden aan de Raad.

De latere verzending van de bestreden beslissing bij gewone brief naar het nieuwe adres van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk aangezien de betekening op een volledig rechtsgeldige wijze gebeurde (zie hierna uiteenzetting bij het eerste middel).

Er kan echter worden vastgesteld dat het verzoekschrift is gedateerd op 9 november 2009 zodat kan worden geconcludeerd dat dit verzoekschrift ten vroegste op deze dag of zelfs later is verzonden aan uw raad. Dit is echter, rekening houdende met de geschetste gang van zaken, laattijdig.

Indien wordt rekening gehouden met de bepaling van artikel 4.8.16, §5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) en met het feit dat een ter post aangetekende zending normalerwijze de dag erna bij de geadresseerde wordt aangeboden kan zelfs worden gesteld dat het verzoekschrift slechts aangetekend werd verzonden aan uw raad op 16 november 2009 aangezien ons college op 17 november 2009 een afschrift van het verzoekschrift ontving dat aan uw raad werd verzonden.

De laattijdigheid van het bij uw Raad ingediende beroep staat hoe dan ook onomstotelijke vast.

Het verzoekschrift moet dan ook worden afgewezen wegens onontvankelijk ratione temporis.

...

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend en heeft bijgevolg niet schriftelijk gereageerd op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie.

Ter zitting verklaart de verzoekende partij met betrekking tot de eventuele laattijdigheid van haar beroep enerzijds dat de verwerende partij wel op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij was verhuisd, en dus ook van het juiste adres, en dat anderzijds een deel van de problemen kan teruggevoerd worden tot een fout bij de diensten van de Post (het doorsturen van post na verhuis naar het nieuwe adres zou misgelopen zijn). De Post zou deze fout erkend hebben.

De verzoekende partij verwijst ter zitting tot slot tevens naar het eerste punt van het onderdeel 'In rechte' van haar verzoekschrift waarin zij het volgende aanvoert:

“ ...

1. Schending van art. 4.7.23 §3 Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening

Voorafgaand merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing hem slechts per gewone brief met poststempel 26 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, hoewel zij reeds op 24 september 2009 zou genomen zijn.

Dit is een schending van art. 4.7.23 §3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat bepaalt: “Een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt binnen een ordetermin van tien dagen gelijktijdig en per beveiligde zending bezorgd aan de indiener van het beroep en aan de vergunningsaanvrager.”

...”

Met betrekking tot dit middel, waarbij in feite wordt voortgebouwd op de ingeroepen exceptie, stelt de verwerende partij in haar antwoordnota:

“ ...

Zoals ook reeds werd uiteengezet onder randnummer II werd de bestreden beslissing wel degelijk aangetekend, en dus in de zin van de Codex ‘beveiligd’ verzonden. Deze aangetekende zending op 1 oktober 2009, gebeurde daarenboven, zoals hierna zal blijken, naar het correcte adres.

De brief van 25 september 2009, waarmee de bestreden beslissing op 1 oktober 2009, aangetekend werd verzonden aan de verzoekende partij, werd aan haar gericht op het adres dat zijzelf had opgegeven in haar formulier voor de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning.

In dit aanvraagformulier wordt onder punt 4 gevraagd om het adres te vermelden waarop de aanvrager bereikbaar is. Daarbij wordt tevens expliciet vermeld dat de beslissing naar dit adres zal verstuurd worden. De verzoekende partij vermeldde het volgende adres in het aanvraagformulier: █████ te 3840 Borgloon.

In de brief waarmee de verzoekende partij verzocht om in het kader van het beroep door ons college te worden gehoord, vermeldde de verzoekende partij eveneens dit adres.

Wanneer de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning aanvraagt en in de loop van de procedure van adres wijzigt, moet zij de nodige maatregelen nemen om de overheid van die adreswijziging in kennis te stellen mede gelet op de expliciete vermelding in het aanvraagformulier dat de eindbeslissing naar het opgegeven adres zal verstuurd worden en mede gelet in casu op het feit dat zij in haar correspondentie met ons college nog steeds melding maakte van haar adres te Borgloon.

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State kan worden gesteld dat, indien de verzoekende partij verzuimt de betrokken administratie in te lichten, de betekening door de verzoekende partij in het aanvraagformulier opgegeven adres als regelmatig moet worden beschouwd (R.v.St. nr. 170.192, 19 april 2007). Van ons college kan immers niet worden verwacht dat het in de loop van de procedure voortdurend nagaat of het door verzoekende partij opgegeven adres nog correct is. Niet enkel een overheid moet immers zorgvuldig handelen, maar ook de burger moet de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen. Van de verzoekende partij die weet dat zij na afloop van de procedure een beslissing van ons college zal ontvangen, mag bijgevolg de nodige nauwkeurigheid worden verwacht.

Er kan dan ook gesteld worden dat de verzoekende partij in casu niet zorgvuldig heeft gehandeld.

Er werd immers op geen enkel ogenblik enig ander adres doorgegeven door de verzoekende partij. Ons college stuurde dan ook de brief van 25 september 2009 waarmee de bestreden beslissing aan de verzoekende partij gericht werd, terecht aan het vermelde adres te Borgloon.

Het feit dat deze brief van 25 september 2009 aangetekend en dus in overeenstemming met de regel van de VCRO werd verstuurd kan moeilijk worden ontkend nu dit enerzijds blijkt uit het als inventarisstuk 14 meegezonden borderel waarop de diensten van de Post de poststempel 1 oktober 2009 aanbrachten en anderzijds blijkt uit de als inventarisstuk 15 meegezonden kopie van de envelop zoals deze wegens het niet afgehaald-zijn werd teruggezonden aan ons college waarop duidelijk staat vermeld dat deze als aangetekende zending werd aangeboden.

Bij het terugkrijgen van de ongeopende envelop waarmee de aangetekende brief werd aangebonden aan de verzoekende partij bleek echter dat deze door de postdiensten werd doorgezonden aan de gemeente Alken (cf. sticker op de envelop “doorzending naar 3570 Alken”) en dat de postdiensten van deze gemeenten de brief alsnog aanboden op het – klaarblijkelijk – inmiddels gewijzigde adres van de aanvrager (cf. sticker op de envelop met de melding “Bericht gelaten op 07/10/2009 ALKEN afwezig”).

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat, hoewel ons college de bestreden beslissing terecht verstuurde naar het enige hem gekende adres van de verzoekende partij, deze

beslissing alsnog betekend werd aan het inmiddels gewijzigde adres van de verzoekende partij.

Wanneer een beslissing bij een ter post aangetekende brief wordt ter kennis gebracht, mag ervan worden uitgegaan dat een ter post aangetekende zending ontvangen wordt wanneer de brief is aangeboden op de woonplaats van de geadresseerde en hem is afgegeven of bij diens afwezigheid een bericht is achtergelaten waarin hij ervan op de hoogte wordt gebracht dat hem een zending is aangeboden en dat hij in kennis gesteld wordt van de mogelijkheid om ze af te halen bij de post. De afwezigheid van de geadresseerde en het feit dat de geadresseerde de aangetekende zending niet effectief in ontvangst neemt, belet dus niet dat de kennisgeving geldig is en de aangetekende zending als ontvangen wordt beschouwd. In casu kan dan ook worden gesteld dat de zending in ontvangst is genomen op 7 oktober 2009.

Hoewel de betekening per brief van 25 september 2009 als volledig rechtsgeldig te beschouwen was en is, nam ons college naar aanleiding van het terugbezorgen van de aangetekende brief alsnog alle moeite om toch de bestreden beslissing bij de verzoekende partij te bezorgen. Daartoe heeft ons college zelf opzoeken verricht en alzo de adreswijziging, die de verzoekende partij uit eigen beweging had moeten mededelen, achterhaald.

Ditmaal werd de brief evenwel niet meer aangetekend doch wel per gewone post verzonden aangezien de betekening reeds rechtsgeldig gebeurd was.

Het feit dat hierdoor de bestreden beslissing slechts effectief op 27 oktober 2009 ter kennis kwam van de verzoekende partij kan niet aan ons college worden verweten doch is volledig te wijten aan de verzoekende partij die enerzijds haar adreswijziging op geen enkel ogenblik kenbaar maakte en anderzijds zelfs bij de aanbidding door de postdiensten op haar inmiddels gewijzigde adres op 7 oktober 2009 van de op 1 oktober 2009 aangetekend verzonden beslissing zelf naliet de aangetekende zending op te halen.

De terugzending van de envelop waarmee de bestreden beslissing 1 oktober 2009 aangetekend werd verzonden doet echter, volgens rechtspraak van de Raad van State, niets af aan de geldigheid van deze kennisgeving aangezien deze niet kan afhangen van het handelen van de verzoekende partij ongeacht of zij bewust heeft gehandeld dan wel of het om een verzuim gaat (R.v.St. nr. 66.743, 11 juni 1997 en R.v.St. nr. 170.192, 19 april 2007).

Immers wanneer een beslissing een eerste maal regelmatig wordt betekend, is een tweede kennisgeving, zijnde in casu de gewone zending op 26 oktober 2009, irrelevant. (R.v.St. nr. 171.884, 7 juni 2007 en R.v.St. nr. 170.192, 19 april 2007).

Concluderend kan dan ook enkel worden gesteld dat ons college volledig in overeenstemming met de VCRO de bestreden beslissing heeft betekend aan de verzoekende partij en dat ingevolge deze betekening de eerste dag van de vervaltermijn om bij uw Raad beroep in te dienen dus gestart is op 8 oktober 2009.

...

Beoordeling door de Raad

De Raad wenst vooraf op te merken dat, in geval van een uitdrukkelijke vergunningsbeslissing, een eventuele schending van artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, dit wil zeggen het bezorgen van een afschrift van deze vergunningsbeslissing op een andere wijze dan met een beveiligde zending, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, op zich niet leidt tot de onwettigheid van de uitdrukkelijke vergunningsbeslissing.

In zoverre artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO voorschrijft dat een afschrift van de uitdrukkelijke vergunningsbeslissing per beveiligde zending aan de indiener van het beroep en, wanneer deze niet dezelfde zijn, aan de aanvrager van de vergunning moet worden bezorgd, heeft dit enkel tot doel om, onder andere in functie van artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO, een vaste datum te verlenen aan deze betekening.

Indien de deputatie zou hebben verzuimd om een afschrift van haar beslissing per beveiligde zending aan de indiener van het beroep en/of de aanvrager van de vergunning te bezorgen dan zal dit enkel tot gevolg hebben dat de deputatie zich in haar verweer voor de Raad in beginsel niet nuttig zal kunnen beroepen op een eventuele exceptie van laattijdigheid. De gebeurlijke laattijdigheid van het beroep vindt in voorkomend geval immers een oorsprong in een schending door de deputatie van artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO en zal bijgevolg in principe niet aan de verzoekende partij kunnen worden toegeschreven.

Deze vaststelling verhindert echter niet dat de Raad steeds ambtshalve zal onderzoeken of een beroep op ontvankelijke wijze werd ingeleid en bijgevolg, ondanks een eventuele schending van artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, tot de laattijdigheid van het beroep kan besluiten wanneer uit het dossier zou blijken dat de verzoekende partij wist of in redelijkheid behoorde te weten dat een voor haar nadelige of hinderlijke vergunningsbeslissing werd genomen en niettemin heeft nagelaten om zich, gegeven de concrete omstandigheden van het dossier, op een diligente wijze te informeren omtrent het bestaan en de inhoud van de vergunningsbeslissing om vervolgens een beroep in te dienen bij de Raad.

In de voorliggende zaak stelt de Raad vast dat aan de verwerende partij bij de betekening van de bestreden beslissing geen schending van artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO kan verweten worden. Uit de door de verwerende partij neergelegde stukken, die overigens niet worden betwist door de verzoekende partij, blijkt immers dat de bestreden beslissing per beveiligde zending van 1 oktober 2009 aan de verzoekende partij werd betekend. De omstandigheid dat deze zending was gericht aan het oude adres van de verzoekende partij is in deze irrelevant.

De Raad is immers van oordeel dat van de verwerende partij redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat zij bij elke zending aan de verzoekende partij eerst controleert of het door de verzoekende partij bij verschillende gelegenheden opgegeven adres nog altijd actueel is. In zoverre de verzoekende partij ter zitting aanvoert dat de verwerende partij wist dat haar adres was gewijzigd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiertoe geen enkel concreet bewijs aanbrengt.

Uit de bij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 3 september 2009 gevoegde foto's blijkt weliswaar dat de verzoekende partij hangende de administratieve beroepsprocedure kennelijk is overgegaan tot de plaatsing van de kwestieuze (tijdelijke) woonunit. De Raad is echter van oordeel dat de verwerende partij hieruit niet noodzakelijk diende af te leiden dat de verzoekende partij inmiddels ook daadwerkelijk was verhuisd. Dit laatste geldt des te meer nu de Raad over geen enkele concrete aanwijzing beschikt waaruit, zelfs niet onrechtstreeks, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij tijdens de hoorzitting van 8

september 2009 melding heeft gemaakt van haar (voorgenomen) adreswijziging. Met de verwerende partij moet dan ook opgemerkt worden dat de verzoekende partij zelf haar (voorgenomen) adreswijziging aan de verwerende partij kenbaar diende te maken omdat zij wist of behoorde te weten dat spoedig na de hoorzitting een beslissing van de verwerende partij omtrent haar beroep zou volgen.

De verzoekende partij kan zich tot slot evenmin met goed gevolg beroepen op de omstandigheid dat het probleem zou zijn ontstaan bij de diensten van de Post (het zogenaamde '*Do My Move*' waarbij gedurende een bepaalde periode aan het oude adres gerichte poststukken zonder meer naar het nieuwe adres worden doorgestuurd). De verzoekende partij legt hiertoe immers geen enkel concreet bewijs voor. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt integendeel dat de aangetekende zending van 1 oktober 2009 werd doorgestuurd naar het nieuwe adres van de verzoekende partij doch aldaar niet werd afgehaald.

De geldigheid van de betekening van 1 oktober 2009 kan om de aangehaalde redenen niet betwist worden en kan evenmin afhangen van het handelen of het gebrek daaraan in hoofde van de verzoekende partij. Gegeven de regelmatigheid van de eerste betekening, is de navolgende zending van 26 oktober 2009, zelfs al betrof dit geen beveiligde zending, irrelevant.

De door de verwerende partij ingeroepen exceptie moet aangenomen worden. Het beroep van de verzoekende partij is laattijdig en derhalve onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 17 augustus 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

 met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER